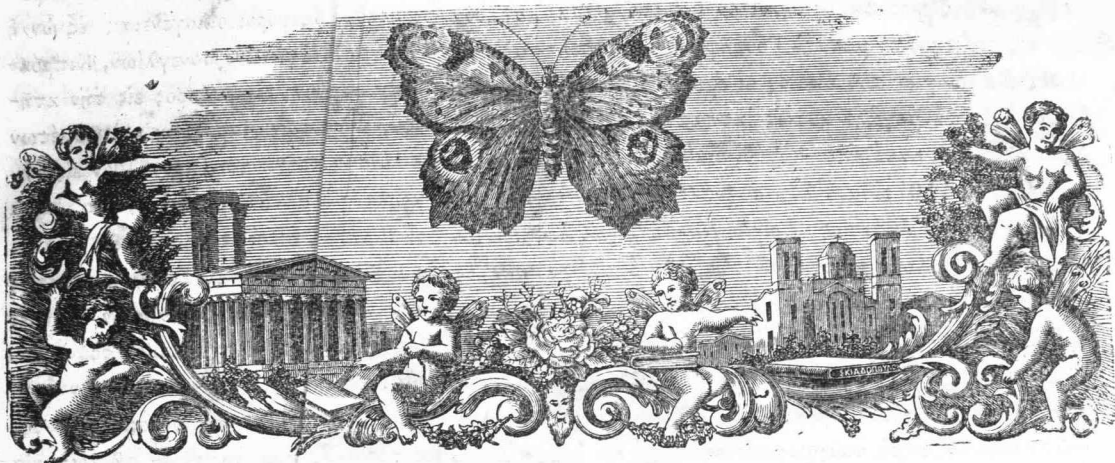

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ,

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1865.

| ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 49.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚ ΓΕΝΟΥΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΩΝ.

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΥ ΧΟΠΦΙΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φιλάδ. 48. Τόμ. β').

ΤΕΛΟΣ προστίθετο σημείωσις τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες ἀνήκον ἐς τὴν Μαόναν καὶ σχεδὸν ἅπασαι τῷ 1362 ἔλαβον τὸ ὄνομα *Ἰουστινιάναι*. Αὗται ἦσαν κατὰ πρῶτον οἱ οἰκοὶ Caneto di Lavagna, S. Teodoro, Iauco, Campi, Arangio, Negro, Oliverie, Foneta καὶ Longo ἅπαντες Ἰουστινιάναι καλούμενοι, ἂν καὶ δι' ἀκαταπαύστων ἐπιγυμνῶν μετὰ τῶν συγγενεύοντες καὶ οἱ Aderno, οἵτινες ἀπὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν 28 πινάκων τῶν εὐγενῶν ἔτι 1528 ἐκλήθησαν Pinelli. Οἱ Κανέτοι καὶ S. Teodoro ἀπεσπάρσθησαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1369 πρὸ τῆς Μαόνας καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἐπώλησαν τοιερίδιον αὐτῶν εἰς τοὺς Recca καὶ Fregoso, οἱ δὲ δεῦτεροι εἰς τοὺς Ricanelli καὶ Φορνέτους, ὅθεν ἐσῆλθον εἰς τοὺς πινάκας τῶν Ἰουστινιάνων δύο νέαι οἰκογένειαί, αἱ τῶν Ρόκκων καὶ Ρικανέλλων, ἐν οἷς Φρέγγοι ἐτήρησαν τὸ ὄνομα αὐτῶν. Σχεδὸν πᾶσαι αὗται αἱ οἰκογένειαί εἶχον μέρος εἰς τὴν Μαόναν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ

ἥττον μέχρι τοῦ 1566 καὶ ἡ ἐκληρονόμου τὰ μερίδια (caratti) αὐτῶν ἢ τὰ ἐπώλου ὡς μετοχὰς ὅτε μὲν ὁλόκληρα ὅτε δὲ κατὰ μέρος. Ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βάρκων ἐκτὸς ἐκείνων οὐς ὀνομάσαμεν, ἦτον ἰδίως γνωστὸς ὁ Νικόλαος, ὅστις τῷ 1393 ὑπῆρχε πρόξενος ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἐκ δὲ τοῦ τῶν Κάμπων, ἐκτὸς τοῦ Ὀττοβουόπου ὅστις τῷ 1410 ἦτο Γενουήνσιος στρατηγὸς κατὰ τοῦ Βεντιμιλια καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἡμισβεσθεῖσα ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή εἰσέτι δείκνυται ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Χίου, γνωστὸς εἶνε καὶ ὁ Νικόλαος, ὅστις τῷ 1448 ἐν Γενουῇ ἀδίκως περιεπλέχθη εἰς δίκην ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ πρὸς δὲ ὁ ἱππότης Φραγκίσκος, ὅστις σταλεῖς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Σιγισμούνδον, ὀνομάσθη παρ' αὐτοῦ τῷ 17 Μαΐου 1416 κόμης παλατινός καὶ ἔλαβεν ἐπέκτασιν τοῦ θυρεοῦ αὐτοῦ δι' ὅλον τὸν οἶκον τῶν Ἰουστινιάνων. Τῶν δικαιωμάτων τοῦ κόμητος παλατινοῦ ἐποιήσατο χρῆσιν οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νικόλαος καὶ ὁ ἔγγονος Λουκῆσιος. Οἱ Ἀράγγιοι, οἵτινες ἔλαβον διαδοχικῶς παρὰ τῆς Μαόνας τὴν νῆσον Ἰκαρίαν πρότερον οὖσαν κτήμα τῶν Βεασιανῶν, καὶ ἀπέκτησαν ἐξ αὐτῆς τὸν κομητικὸν τίτλον τῷ 1413 διέτελεσαν δὲ κύριοι αὐτῆς μέχρι τοῦ 1481, ἀλλ' ἤδη πρότερον εἶχον πωλῆσαι τὸ μέρος αὐτῶν τῆς Χίου εἰς τοὺς

Ρεκανέλλους. Οὕτως ἀπεσπάρσθησαν καὶ οἱ Νέγροι καὶ Ὀλιβέριοι ἀπὸ τῆς Μανάνης ἐνωρεῖς, εἰσῆλθον ὅμως πάλιν εἰς αὐτὴν ἐξ ἐπιγαμιῶν. Ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Λόγγων ἀνεφάνησαν ἐκτὸς ἄλλων, ὁ Ἀντώνιος (ἀποθ. τῷ 1412) ὅστις τῷ 1390 προσεπάθει νὰ διορισθῇ δόγης καὶ θραδύτερον ἐγένετο μεσάζων εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ Γουέλφων καὶ Γιβελίνων· ὁ Γεώργιος τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι διακρίθησαν διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν κτήματα ἐπὶ τῆς Χίου καὶ ὅστις κατέλιπεν αὐτόθι διαθήκην ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1410· εἶτα ὁ ἤδη συχνάκις ὀνομασθεὶς *Πάρις* καὶ ὁ *Ἰωάννης Γουλιέλμος* ὁ ἡρωϊκὸς πρόμαχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ὁποῖον ὁ ἐχθρὸς αὐτοῦ Μωάμεθ ὁ Β΄ ἐξετίμησεν ὡς ἴσον πρὸς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στόλον. Αὐτοῦ ἡ ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή εἰς τὴν ἥδη ἱσοπεδωθείσαν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δομνίκου ἐν Γενούῃ ἀνήγγελλε τὴν δόξαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἐκ τοῦ οἴκου τῶν *Φορνέτων* ἐξῆλθεν ὁ ἱππότης ἐκεῖνος *Ἰάκωβος*, εἰς τὸν ὁποῖον ὡς ἡγεμόνα τῆς Χίου παρεδόθη τῷ 1435 ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος τῆς Ἀραγωνίας καὶ ὁ *Βρίσιος*, ὅστις ὡς Γενουήσιος ναύαρχος ἔπλεε περὶ τὴν Ὀνελίαν (Oneglia) κατὰ τῶν πειρατῶν τῷ 1491. *Γαριβάλδος* (διότι οὗτοι ταχέως εἰσῆλθον εἰς τὴν Μανάναν), ἦτον ὁ Φραγκίσκος ἐκεῖνος, ὅστις τῷ 1387 ὡς ἐνοχὸς ἐσχάτης προδοσίας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Λεονάρδου καὶ Ῥαφαήλου ἐξορίσθεις τῆς Γενούης, ἐγένετο τῷ 1393 Δόγης τῆς δημοκρατίας. Εἰς Ρεκανέλλης, υἱὸς τοῦ γέροντος Πέτρου ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Μαργαρίτας Ἀδόρνου, ὁ *Γαβριήλ Ἰουστινιάνης*, τὸν ὁποῖον τῇ 8 Δεκεμβρίου 1417 ὁ αὐτοκράτωρ Σιγισμόνδος ὠνόμασε κόμητα πηλατίνου. Κατὰ πόσον δὲ οἱ ἰδιοκτῆται τῶν δωδεκάτων καὶ μεριδίων (caratti) ἥλλασσαν δύναται τις εὐκόλως νὰ ἴδῃ ἐκ τῆς σημειώσεως τῶν διαφόρων κυρίων οἰκογενειῶν, αἵτινες κατεῖχον αὐτὰ τῷ 1497. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν κατεῖχον οἱ μὲν Ῥόκκαι, Γαριβάλδοι, Βάνκαι, Ῥεκανέλλοι Λόγγοι ἀνὰ ἓν δωδεκάτον (duodenum) οἱ δὲ Κάμποι δύο δωδεκάτ' εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν ἐνεῖχοντο οἱ Ἀδόρνοι μὲ ἐκκαίδεκα μερίδια (Karatti) οἱ Ἰουστινιάναι καὶ Σάουλοι μὲ ὀκτώ' εἰς τὸ ἕννατον δωδεκάτον ἐνεῖχοντο οἱ Λόγγοι μετ' εἴκοσι ἐνός, οἱ Ἀδόρνοι μεθ' ἐνός, οἱ Κάμποι μετὰ δύο' εἰς τὸ δέκατον ἐνεῖχοντο οἱ Πατέριοι μετ' εἴκοσι πρῶν, οἱ Ἰουστινιάνοι μὲ 1' εἰς τὸ ἐνδέκατον οἱ Φορνέτοι μετὰ δεκάκω, οἱ Ἀδόρνοι μεθ' ἐνός, οἱ Κίκεροι ὁμοίως καὶ οἱ Σάουλοι μὲ τέσσαρα' εἰς τὸ δωδεκάτον οἱ Φορ-

νέτοι μὲ εἴκοσι δύο καὶ οἱ Πατέριοι μὲ δύο' τέλος τὸ δέκατον τρίτην ἀελεὺς δωδεκάτον ἦτο μεμερισμένον μεταξὺ τῶν Πατερίων, τῶν de Franci de Paolo καὶ τῶν Ὑστινιάνων.

Εἰς τὴν ἐταρὴν ὅμως τῶν Ἰουστινιάνων προσῆλθον βαθμυδὸν διάφοροι οἰκογένειαι, ἐξ ὧν ἡ μὲν τῶν Κάστρων Παγάνων, Μονεγλίων, Κιπρόκων καὶ Μαρμονιγίων εἶχον μέρος εἰς τὴν κτῆσιν τῆς Χίου, ἡ δὲ τῶν Μαρούφων καὶ Οὐγέτων εἰς μόνον τὸ ὄνομα. Τούναντίον προσῆλθον εἰς τὴν Μανάναν χωρὶς νὰ μεταλλάξωσιν ὄνομα, κατὰ πρῶτον οἱ Πατέρου, οἰκογένεια ἀρχικῶς *Χιακῇ*, πολλὰς ἐν Κρήτῃ, ἰδίως δ' ἐν Σφακίοις κτήσεις ἔχουσα, καὶ ὧν τὸ οἰκογενειακὸν ταμεῖον ἦτον εἰς τὸν ἐν τῇ αὐτόθι μητροπόλει ναύακον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἦσαν ἐνοικιασταὶ τῆς Φακίας, προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου, κατεῖχον ἐπαιρητοτάτας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις, ἐκπληροῦντες τὸ πλεῖστον χρῆν πρέσβειων· ὁ δὲ Ἀντώνιος Πατέρης ἐνύμφευσεν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀντωνίου Κρίστου δουκὸς τῆς Νάξου καὶ κυρίου τῆς Σύρου. Ἐκτὸς τούτων συγκατηριθμοῦντο τῷ Μονεῦσιν οἱ Γουάνοι (1382) οἱ Πέρσιοι, οἱ Σκαράμποι, οἱ Φρεγόζοι (1373—1412) οἵτινες ἐπώλησαν τὰ μερίδια αὐτῶν εἰς τὸν οἶκον τῶν Κάμπων (ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡμῖν ὅτι κατὰ τὸν 12' αἰῶνα ἡ κατὰ μέσον ὄρον τιμὴ ἐνός μικροῦ caratti ἦτο 4930 λίραι), οἱ Γρίλλοι, ὧν ἡ μετοχὴ ἐπωλήθη τῇ 10 Ἰουνίου 1467 εἰς τοὺς Λόγγους, οἱ Φράνκοι-δὲ-Πάολο καὶ οἱ Φράνκοι-δὲ-Λουζάρδο, οἱ Φριδερίκοι ἀπὸ τοῦ 1476 δι' ἀγορὰς ἐκ τῶν Λόγγων, οἱ Σάουλοι, οἱ Κίκεροι καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν, οἱ Φερέζοι, καὶ τέλος ἀπὸ τῶν ἐρχόντων τοῦ 12' αἰῶνος οἱ Ἀλλέγοι, Δομοκουλά, Μεράνοι, δε-Λεβάντοι, Νεβάνκι, Φορνάροι, δε-Βοσιγνάνκι, Καττάνκοι, καὶ Marmueca della Tofe, οἵτινες κατὰ μέρος μέρος τῆς ὑπὸ τοῦ Παλῆ ἀλώσεως τῆς Χίου, εἶχον μέρος ἐπ' αὐτῆς. Ἀπλείσται τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου ἐσθέσθησαν, πτωχοὶ δὲ ἀπόρνοι τῶν ὑπερηφάνων Μονεῶν ζῶσι μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῷ ἀρχιπελάγει. Ἐκ τῶν Λόγγων ὅμως καὶ Κάμπων ἀναμύζουσιν εἰσέτι κλάδοι τινὲς ἐν Γενούῃ, Ἀγκῶν καὶ Βολωνίᾳ. Οἱ Ρεκανέλλοι, ὧν τελευτικὸς ἐπίστροφος ἀνὴρ ἐγένετο ὁ καρδινάλιος Ἀλέξανδρος (γεν. τῇ 3. Φεβρ. 1778, καρδινάλιος γινόμενος τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1831 καὶ θανὼν τῇ 11 Ὀκτωβρ. 1843) εἰσι τινὲς ἐν Γενούῃ καὶ μόνον ἀντιπρόσω-

ποι τῆς μεγάλης αὐτῆς εταιρίας ἐξ ἧς, ἐκτὸς ἄλλων, ἐξήλθον καὶ ἐξ δόγαι τῆς Δημοκρατίας. Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας αὐτῶν εἶνε ὁ τανῦν μαρκήσιος Παντολέων Ἰουστινιάνης, κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ Πέτρου (θανόντος τῷ 1380) ἔχων ἓνα μόνον υἱόν, Ἀλέξανδρον τοῦνομα. Ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Νέγρων, μετηνάστευσεν ὁ προμνημονευθεὶς Ἰωσήφ εἰς Ῥώμην, ἔνθα ἠγόρασε πλούσιά τινα κτήματα καὶ ἰδίως τὸ Βασικίανον ἢ Βασσάνον, ἐξ οὗ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βικέντιος ὁ Α'. (1603—1638) ἔλαβε τὸν τίτλον μαρκησίου· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἴδιος ἦτον ἄτεκνος, παρήτησε κληρονόμους τοὺς ἰδίους ἀδελφοὺς, υἱοὺς τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς ἄρρενας συγγενεῖς τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἰερωνύμης Ρεκανέλλης. Δυνάμει τῇ διαθήκῃ ταύτης, τὸν διεδέξατο τῷ 1638 ὡς δεῦτερος μαρκήσιος τοῦ Βασσάνου, ὁ Ἀνδρέας Βάνκας, καὶ αὐτὸν πάλιν ὁ υἱὸς του Κάρολος Βενέδικτος Α'. ὅστις τῷ 1673 ἔλαβε τὸν τίτλον Ῥωμαιοῦ πρίγκηπος. Ἐκ τῶν πέντε υἱῶν του, Βικεντίου, Ἰωάννου Βαπτιστοῦ (γεν. τῷ 1675, ἀποθαν. τῷ 1751) Ἀλεξάνδρου (γεν. τῷ 1677, θαν. τῷ 1756) Καρόλου (γεν. 1679) καὶ Ἀνδρέου (γεν. 1680 καὶ ἀποθ. 1733) ὁ Κάρολος ἐγένετο ἱππότης τῆς Μελίτης καὶ ἀπεβίωσε τῷ 1758, ἐνῷ ὁ πρωτότοκος Α'. διεδέξατο τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ πριγκηπάτον τοῦ Βασσάνου καὶ τῆς Κορβάρας καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 81 ἐτῶν τῷ 1754. Ἡ χήρα αὐτοῦ Μαρία Κωνσταντία Βουνοκομπάνη μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε νυμφευθῇ τῷ 1705, ἐπέζησεν αὐτῷ δεκατέσσαρα ἔτη. Διεδέξατο δὲ αὐτὸν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ὁ Ἰερώνυμος (γεν. 1714. ἀποθ. 1757) νυμφευθεὶς τῷ 1734 τὴν Ἄνναν Μαρίαν Ἀγγελικὴν Ῥούσπολιν (ἀποθ. τῷ 1766) καὶ ὁ Βενέδικτος Β'. ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ ὁποίου ἐγένοντο πρίγκηποι τοῦ Βασσάνου, πρῶτον μὲν ὁ Λαυρέντιος (γεν. 1759) εἶτα δ' ὁ Βικέντιος Γ'. Μετὰ τὸν ἄνευ διαδόχων θάνατον τοῦ τελευταίου τούτου τῷ 1826, ἠγέρθη φιλονεϊκῇ μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰακώβου Θωμᾶ (γεν. τῇ 29 Δεκεμβ. 1769) καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Νέγρων, ἥτις τότε ἐξεπροσωπεῖτο ὑπὸ τοῦ Νικολάου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ Ἰακώβος εἶχεν ἐκλέξει τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον καὶ τῇ 2 Οκτωβρ. 1826 περιεβλήθη μετὴν κκοδιναλικὴν πορφύραν ὡς ἐπίσκοπος Ἀλβανοῦ, δι' αὐτὸ οἱ Νέγροι ἐθεώρουν τὴν οἰκογένειαν Βάνκα ὡς σβεσθεῖσαν, καὶ ἐπομένως δυνάμει τῆς διαθήκης τοῦ Βικεντίου, ἐζήτουν τὴν διαδοχὴν

τοῦ πριγκηπάτου τοῦ Βασσάνου. Ἡ περὶ διαδοχῆς δίκῃ ἐξετείνετο λίαν, μέχρις οὗ ὁ λαβὼν τὸν τίτλον πρίγκηπος Ἰακώβος ἀπεβίωσε τῇ 2ῃ Φεβρουαρίου 1843. Τότε τέλος οἱ Νέγροι ἔλαβον πάντα τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα αὐτῶν καὶ Λεονάρδος ὁ υἱὸς τοῦ Νικολάου, διεδέξατο ὡς ἑγδοὸς πρίγκηψ τοῦ Βασσάνου· ἐπειδὴ ὅμως εἶνε ἄτεκνος θέλει σβεσθῇ καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Νέγρων, καὶ τότε ὁ πριγκηπικὸς τίτλος μεταβήσεται εἰς τοὺς Ῥικανέλλας τῆς Γενούης.

Περὶ ὁμοῦ ἀπαταίων, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φραγκῆσκος Ἰουστινιάνης, πρίγκηψ τῆς Χίου, ἐξῆ, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα εἰς Παρισίους καὶ Λιέγην, ἀνεκαλύφθη ὡς υἱὸς ζυμαροπλάστου ἦτον ὅμως κάτοχος γνησίων χιανῶν νομισμάτων καὶ ἐγγράφων, ἅτινα ἂν σώζωνται εἰς χεῖρας τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ἀγνοοῦμεν.

Ὁ ἀρχικὸς θυρεὸς τῶν Ἰουστινιάνων τῆς Χίου ἦτο φρούριον ἐπάρχυρον μὲ τρεῖς πύργους ἐπὶ ἑρωθροῦ θαπέδου. Ὁ αὐτοκράτωρ Σιγισμούνδος προσέθηκε, τῷ 1413, μέλαινα πρὸς τὰ δεξιὰ βλέποντα χρυσοστεμμένον μονοκέφαλον ἀστὸν τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας· οὕτω καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἐξέχει ὁ θυρεὸς οὗτος ἐπὶ μαρμαροῦ καὶ ἐπὶ τῶν καταρρέοντων παλατίων καὶ πύργων τῆς Χίου, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ποτὲ μεγάρου τῆς Μζόνας εἰς τὴν ἐν Γενούῃ contrada dei Justiniani.

ΤΕΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Πραγματεία περὶ Δωδώνης, ὑπὸ Π. Ἀγαβαρτινοῦ. Ἐρ' Ἰωαννινοῖς, τέποις Δωδώνης 1862.

Εἰς τῷ μέσῳ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων διδασκτικῶν βιβλίων καὶ τῶν μυθιστορημάτων ποῦ καὶ ποῦ δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ καὶ διατριβὰς φιλολογικὰς οὐχὶ τέρψιν συνήθη παρεχούσας, οὐδ' ἀργυρολογίαν ἐπιδικαζούσας, ἀλλὰ πολλὰ ζητήματα μέχρι τινος σκοτεινὰ παρ' ἡμῖν διευκρινούσας. Ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς εἴπετο μετὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς νὰ γεννήτῃ καὶ τοιοῦτους ἄνδρας, ἵνα μὴ οἱ ξένοι καὶ μισέλληες εὐρίσκωσιν ἐπιχειρήματα νὰ κολίψωσιν ἡμᾶς καὶ τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν ἡμῶν νὰ διαμφισβητήσωσι, μηδὲ νὰ ἰδιοποιῶνται ἐκεῖνοι πάντα, ἐνῷ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα καὶ ἀνετώτερον καὶ εὐστοχώτερον πολλὰ νὰ ἐξεύρωμεν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν μάλιστα πολλοὶ τῶν